

MLADÁ PRAVDA

SRPEN 2013
ČÍSLO 2
ROČNÍK 19

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

MLÁDEŽ MÍŘÍ DO EKVÁDORU

Z iniciativy Světové federace demokratické mládeže se na konci března uskutečnila v Jihoafrické republice 1. mezinárodní přípravná schůze 18. světového festivalu mládeže a studentstva. Cílem porady bylo zahájení příprav dalšího z mládežnických festivalů, které jsou již desítky let největšími mezinárodními vystoupeními mládeže bojující za mír, pokrok, rozvoj a solidaritu, proti válce, útlaku, vykořisťování a imperialismu.

Místem konání příštího byl festivalu byl potvrzen jihoamerický Ekvádor. Důvodem je i mezinárodní solidarita mládeže s tamním lidovým hnutím představovaném ekvádorskou Občanskou revolucí v čele s prezidentem

Rafaelem Correo. Jako termín festivalu byl schválen 7. - 13. prosince tohoto roku. Heslo ekvádorského festivalu bude: Mladí, sjednotme se proti imperialismu, za svět míru, solidarity a společenské přeměny!

Hlavními tématickými okruhy světového festivalu byly určeny: Boj za mír, nezávislost a solidaritu, proti imperialismu; Nezaměstnanost mládeže a kapitalistická krize; Veřejný, bezplatný a všeobecný přístup ke vzdělání, vědě, kultuře a informacím; Demokratická práva, svoboda a lidská práva; Životní prostředí a rozvoj.

Mezinárodní přípravná schůze také v souvislosti s přípravou festivalu vydala výzvu k mládeži světa, ve které se mimo jiné

uvádí: „Mládež hrála vždy v minulosti i současnosti významnou roli v boji společnosti za pokrok a sociální spravedlnost. Mládež byla bojovně přítomna v největších zápasech národů za mír, solidaritu a společenskou přeměnu. V současném světě dokazuje mládež svým antiimperialistickým zápasem, že si volí svou vlastní budoucnost. 18. světový festival mládeže a studentstva, které se bude konat v Ekvádoru, je pro mladé ženy a muže světa místem, kde mohou spojit své hlasy proti imperialismu.“

Milan Krajča

Převzato z Haló novin

V PRAZE SE SEŠLI ZÁJEMCI O ÚČAST NA 18. FESTIVALU MLÁDEŽE A STUDENTSTVA

V pátek 5. července se v Praze setkali mladí zájemci o účast v české delegaci na 18. festivalu mládeže a studentstva (SFMS) s českým Národním přípravným výborem. Festival, který má dlouhou tradici začínající v roce 1947 v Praze, se uskuteční na začátku prosince tohoto roku v ekvádorském hlavním městě Quito a zúčastní se ho tisíce mladých lidí z celého světa. Bude se jednat o největší mezinárodní setkání hnutí levicové a antiimperialistické mládeže od roku 2010. Region Latinské Ameriky byl pro konání festivalu zvolen díky jeho významu pro lidový zápas za nezávislost na imperiálním panství USA, proti válce a za socialistickou perspektivu.

Na schůzce byli účastníci stručně seznámeni s organizací Festivalu a informováni o dosavadní práci Národního přípravného výboru. Hlavním hybatelem vypravení české delegace je Komunistický svaz mládeže, pověřený tímto úkolem Světovou federací demokratické mládeže. Účastníci setkání se navzájem představili a hovořili o tom, čím by chtěli přispět k úspěchu delegace. Úkolem delegátů bude

propagovat podle svých možností festivalové ideje, reprezentovat české antiimperialistické a komunistické hnutí na Festivalu, přispět tematickým článkem do festivalového čísla časopisu Mladá pravda, připravit propagační materiály nabízené v českém stánku a připravit svá vlastní vystoupení, jimiž budou aktivně reprezentovat českou delegaci na četných seminářích a besedách Festivalu.

Kandidáti byli dále seznámeni s konkrétními pozitivními i negativními zkušenostmi z minulých delegací na SFMS a proběhla diskuze o koordinaci další práce při přípravě delegace.

NÁTTLAK NA ZAMĚŠTNANCE ČESKÉ POŠTY

Situace na České poště se stává neudržitelnou. Forma, jakou se tlačí na zaměstnance ke splnění produktového plánu, začíná hraničit, dle našich názorů, se šikanou, a to jak ze strany vedení, tak mezi samotnými zaměstnanci. Plně si uvědomujeme, že máme nabídku aliančních partnerů a podíl na plnění plánu v popisu práce, ale přestává být v našich možnostech, pracovních a také psychických, tento bod naplnit.

„Klasická poštovní práce“ ustupuje do pozadí před získáváním produktů, jež se staly hlavní prioritou České pošty. Pracovníci začínají být neúměrně přetěžováni, jednak zvládnutím samotné poštovní služby (tzn. listovních a peněžních služeb), ale především neustálým nabízením bankovních produktů. Každému klientovi musíme při práci u přepážky v minimálním čase nabídnout maximum informací o nějakém produktu, získat minimálně telefonický tip a nejlépe úspěšně založení nové smlouvy.

V této finanční krizi zmitající se době je to stále těžší, protože klienti nemají prostředky na další finanční zatížení, dochází tím k neustálému odmítání, a tím k

neplnění plánu. Vedení to řeší tím, že pořádá každý den psychologicky vyčerpávající porady, kde nás opakovaně informují, „jak jsme neschopní a opět jsme se na všechno vykašlali“, a poté pod výhrůzkou vytýkácích dopisů, srážkou ze mzdy a přesunem pracovníků na jiné pobočky nakonec donutí některé pracovníky, že si založí produkty na sebe a své příbuzné.

V opačném případě jsou přesunuti na jiné pracoviště, kde se potýkají například se začleněním do nového kolektivu. Pracovníci fungovali při plnění plánu nejprve sami za sebe, ale vzhledem k neuspokojujícím výsledkům se přistupuje k tvorbě jakýchkoli tandemů, kdy je jedna skupina zodpovědná za úkol a při nesplnění, byť jediného plánovaného produktu skupiny, přichází o peníze i ti ze skupiny, kteří svůj úkol v rámci tandemu splnili. Toto samozřejmě vede k rozkládání vztahů mezi samotnými pracovníky a vzájemné nevráživosti.

Velké procento lidí toto jednání přestává snášet a řeší to neschopenkou u lékaře a ve velké míře využívá, kvůli svému psychickému stavu, služeb psychiatrů a užívání antidepressiv či

jiných uklidňujících léků. Pro upřesnění, toto se děje v obvodu Prahy 6 a 7, zatím nejme schopni získat informace z jiných pošt v jiných obvodech. Sami zaměstnanci trpí velkou nedůvěrou a strachem cokoliv udělat a někomu se postavít, neboť případnou ztrátou by jim nastaly velké existenční problémy, nemluvě o hledání nové práce, a to právě vedení zneužívá ke stále větší šikaně.

Nutno podotknout, že problémy s plněním plánů se týkají i jiného zboží, například novin, které si musíme při neúspěšném prodeji sami koupit, či nárazové prodejní akce telefonních karet. Ani směny nejsou naplánovány tak, abychom měli mezi prací dostatečný odpočinek a osobní volno. Ranní služby téměř neexistují, většinou se plánují šejdry, odpolední a celodenní směny. Rozpisy na nový pracovní týden se nepiší dva týdny v předstihu (jak bylo deklarováno v jednom z věstníků za rok 2012), ale většinou ve čtvrtek často i v pátek před novým týdnem. Chtěli bychom touto cestou požádat o pomoc odbory, zda jsou schopny tuto situaci začít nějak řešit.

CÍRKEVNÍ PARAZITISMUS ANEB VYMAČKÁME VÁS JAKO CITRÓN

Tak řečenými církevními restitucemi přijatými vládou Nečase, Schwarzenberga a Kalouska v roce 2012 provádějí církevní organizace jedno z posledních možných velkých vyvlastnění národa a tedy každého jednoho z nás. Jedno z posledních možných proto, že v

naší vytunelované, zprivatizované a nadto úspěšně zadlužené vlasti už toho z národního majetku k ukradení moc nezbyvá.

Na 80% majetku, který se má stát obětí restitucí a který je stále ještě ve veřejném vlastnictví, přitom spolkně římskokatolická církev, která se od dob upále-

ní Jana Husa nepoučila. Přesvědčování arcibiskupa Dominika Duky a dalších prelátů, že církev slouží společnosti a nikoli zlatému teleti, nalezne pochopení asi u málokoho. Reálně však tito církevní hodnostáři svoji prací nikdy společnosti užitek

Papež František: „Chudá církev pro chudé“
Pánbůh: „Malý Fiat... Dřevěný kříž... Dřevěný kalich... Můžeš lakovat média, ale ne mě! Dej ty tuncy zlata chudým!“

nepřinesli a nepřinesou. Příznačné přitom je, že podle sčítání obyvatelstva z roku 2011 se ke katolické církvi přihlásilo pouhých 10,26 % obyvatelstva českých zemí. To znamená, že od roku 1991 poklesl počet jejich věřících o plných 68 %. Otázkou, zda přinese římskokatolické církvi restituční okradení národa zvrát v dlouhodobě klesající podpoře a důvěryhodnosti, si Duka zjevně neklade. Je realista, podniká ve financích a realitách.

Jako výsměch přitom zvláště u nás působí nová, a jistě pravdivá sebestylizace římskokatolické církve jako církve chudých a pro chudé. Papež František, snažící se hrát na emocionální strunu odkazy na chudobného a chudým sloužícího Františka z Assisi, nasazuje celému dílu korunu. V České republice je františkánské pózování sice trapné, ale v Latinské Americe má svoji racionálně vykalkulovanou roli - vytvořit mezi zdejšími věřícími a chudými protiváhu vůči levicovému hnutí ztělesněnému Hugo Chávezem a dalšími levicovými prezidenty, kteří dávají lidovým masám nikoli naději na posmrtný život a výzvy k pokoře a sebeopírání, nýbrž vzdělání, zdravotní péči, bydlení

hlav poctivě vytvořili, v něm představuje pověstnou kapku v moři. Drtivou většinu představuje hluboce feudálně založené pozemkové vlastnictví půdy, na níž jistě nepracovali kněží a klášterní řeholníci, ale poddaní jejich panství, kteří odevzdávali vrchnosti, v tomto případě církevní, díl plodů své vlastní, nikoliv jejich práce. Nepominutelné procento pak představuje majetek po Bílé hoře ukradený protestantům, z nichž část nechala katolická církev spolčená se Schwarzenberky a jim podobnými vyhnat ze země.

Mocensko-politického představitele těchto poněkud nelidových, ale o to jistě slušnějších a čestnějších kruhů představuje další velkorestituent, německorakouský kníže Karl von Schwarzenberg, který u nás vykonává funkci reprezentanta zájmů Německa a Rakouska. Už teď je naše země fakticky 17. spolkovou zemí plně závislou na německém eurodirektoriu a v podstatě míře také vlastněnou a kontrolovanou německým kapitálem.

Kolik nás tedy bude dobré bylo církvi, především té všeobecné, a významné posílení její ekonomické a politické moci v naší společnosti stát? Církev

možou od státu podle zákona dostat fyzický majetek v hodnotě zhruba 75 miliard Kč. K tomu je společnosti a ovšem nutno připočíst navíc peníze, jež bude stát z našich daní platit církvim v následujících 30 letech. Tato suma představuje dalších 59 miliard Kč, které ale se započtenou inflací do roku 2043 vystoupají asi na 96 miliard Kč. Zprivatizovaný, vytunelovaný a zadlužený stát Majetek, jenž jí v minulosti dobrovolně věnovali lidé, kteří ho prací vlastních rukou a

postarali, jaksi obtížněji se totéž daří těm, kdo jsou odkázáni jen na své ruce a mozek, nejednali se dokonce o důchodce, postižené či mladé rodiny. Věříte stále rovnosti šancí a rovnosti před zákonem? Pokud ano, máte pravdě svatou trpělivost a víru.

Na závěr si spočítáme sumu nemovitého a peněžního majetku, který náš národ, jehož velká část se stále více propadá do potíží, jak se uživit, o perspektivě do budoucna ani nemluvě, bude muset z rozhodnutí vlády ODS, TOP09 a nikým nezvolené strany ironicky nazvané LIDEM předat církvim. 75 mld Kč (nemovitosti) + 96 mld. Kč (peníze) = 171 mld. Kč. Vydělíme-li tuto částku počtem obyvatel ČR dle sčítání obyvatelstva z roku 2011, tj. 10 562 214 obyvatel včetně nemluvnat a cizinců, pak na jednoho obyvatele vychází nedobrovolný dárek církvim ve výši 16 190 Kč.

Až půjdete ráno do práce vydělávat si na chléb náš vezdejší nebo budete platit za stále dražší a méně kvalitní potraviny v některém z německých supermarketů, vzpomeňte si na jemné ruce a měkký úsměv arcibiskupa Duky. Věnuje ho Vám.

Jaroslav Kovář

STÁTNÍ MATURITA JE JEN PARODIE NA ŠKOLSTVÍ

Před necelým čtvrtstoletím byla s velkou pompou rušena státní maturita jako škodlivý přežitek komunistického školství. Nyní se po dvaceti letech pokusů na mládeži vrací české školství k tomu, co se za desítky let poválečného školství osvědčilo a bylo v havlovské éře rozbito. Návrat je však ve stylu jednoho omylu za druhým, topí se v problémech a nespokojenost učitelů a o to více studentů kvasí celou společností. Rádoby modernizovaná forma státní maturity je svou dezorganizovaností a povrchným uspořádáním vyslovenou parodií na kdysi bezchybně fungující systém celostátně ujednocených a proto i spravedlivých maturit. Stejně jako v celé společnosti i zde panuje ovzduší vzájemného obviňování a vrchnost v podobě vládních stran se drží u moci osvědčeným římským způsobem „rozděl a panuj“. Mnozí učitelé nesnáší své žáky a studenty, obviňují je z neschopnosti a vzpomínají na starší generace studentů s podstatně vyšší úrovní znalostí i kultivovanějším chováním. Část studentů naopak vidí zmatenost svých pedagogů, kterých si jen málokdy váží a už vůbec nemohou přijít na jméno vrchnosti, která neskutečně dlouhou dobu připravuje celostátní paskvil pod vznešeným názvem „státní maturita“.

Stejně jako zdravotnictví, zemědělství, průmysl či kultura i školství je v polistopadové éře předmětem intenzivní likvidace. Na katastrofální úroveň se propadlo učňovské školství a ze středních škol se staly jakési školky pro adolescenty. Úroveň absolventů klesá rok od roku a

jejich uplatnitelnost na trhu práce je zoufalá. Za vzor jsou nám dávány západní země, kde je tato trapná situace standardem už desítky let.

Učitelé nadávají na klesající úroveň studentů. Přitom jsou to často právě učitelé, kdo je velkým propagátorem havlovského režimu, volného trhu a lásky ke kapitalismu. Kapitalistický systém udělal ze školství trh a trh se chová tržně. Škola nemá za cíl vzdělávat další generaci, ale vydělávat peníze. To je základní duševní kapitalistické společnosti. Prostředkem k úspěšné těžbě peněz je pro školu nikoliv kvalitně vzdělaný absolvent, ale co největší počet žáků či studentů, na které se pobírají peníze. Školy proto přijímají ke studiu kohokoliv. Problémy u maturit jsou pak kombinací obou faktorů, tedy poklesu úrovně studentů i poklesu odborné úrovně maturity.

Za nesmyslnost považují volbu otázek, které mnohdy nejsou ze zkoušeného předmětu. CERMAT argumentuje tím, že celý test odpovídá učivu středních škol, ale ani tak neobhájí, proč je student zkoušen ze zeměpisu nebo dějepisu a známka za to se mu napíše do češtiny ?!?!

V předlistopadové éře dosáhl absolvent základní školy na tu formu středního vzdělání, která odpovídala jeho schopnostem. Proto většina mladých patřičnou školu nebo učební obor většinou absolvovala více či méně úspěšně a hlavně se potom uplatnili v zaměstnání nebo dalších stupních školství. Dnes je i gymnázium schopno vstřebat kohokoliv a jedinec, který by mohl být dobrý

automechanik, nebo zedník, tak skončí na pracovním úřadě, protože po absolutoriu na vysoké škole sice dostane diplom, ale práci vysokoškoláka nedokáže vykonávat. Určitá direktivita, která dříve mládež rozfídila podle nadání, je dnes nahrazena trhem a produkuje armádu nezaměstnaných a především nezaměstnatelných. Většina mladých lidí má formální vzdělání, které neodpovídá jejich schopnostem a po promarněném mládí končí profesní kariéru v beznaději. Málokterý z rodičů dokáže pochopit, že vysokoškolský titul už dávno není bránou k finančnímu ráji. Dobrý zedník je na tom podstatně líp než špatný inženýr. Na to však řada lidí přichází, až už je pozdě.

Zoufale špatně nastavený systém školství podřízený více trhu než pedagogickým zásadám tak ničí generaci současně mládeže jako celek. Parodie na státní maturity, kterou v současnosti slavný CERMAT předvádí, je jen další fackou mládeži i celé společnosti, která následky v podobě špatně připravených pracujících ponese další desítky let.

Státní maturita je dnes polovičatá už tím, že státní je jen zkouška, ale příprava studenta na maturitu je individuální záležitostí školy. Ta si má připravovat studijní plány a vymýšlet osnovy pro studenty. Co škola, to program. Navíc každá škola používá učebnice dle svého uvážení, kterých je dnes vydáváno velké množství, a každá je obsahem jiná. Srovnatelnost škol je nemyšlitelná. Jednotná maturita pro neujednocenou úroveň stu-

dentů je jen další lekce z Kourcourkova. Zatímco v předlistopadové éře měly školy jasné předepsán povinný rozsah výuky, který mohly povýšit svým přístupem a například rozšířenou nabídkou volitelných předmětů, dnes si každá škola vymýšlí, co je pro studenty důležité a co ne. Takový zmatek začíná už na základních školách. Dítě, které

je v tom zcela nevině, se bohužel, až se stane absolventem, zpětně dozví, jaké experimenty na něm škola páchala.

Zajímavé na tom celém je, že za to vlastně není nikdo volán k odpovědnosti. Pro „vyspělou západní demokracii“, kterou se už čtvrtstoletí pokouší vlády naší země napodobit, je typické, že čím větší moc někdo má, tím

méně následků nese za zpackání přidělené práce. Soustružník na CNC musí zaplatit každý zlomený vrták, zatímco ministerstvo školství, které zašle do hnoje několik ročníků studentů, neřekne ani „sorry“.

Jan Kamenický

ROZTRŽKA KOMUNISTICKÉ STRANY ŘECKA

Po mnoho let se v různých částech světa, zejména v Aténách, konaly schůzky komunistických stran, které přežily události roku 1989. Těchto schůzek se zúčastňovaly komunistické strany, které byly u moci jako v Číně, Vietnamu, na Kubě, v Severní Koreji, strany které byly součástí koalic podílejících se na moci, jako v JAR, Brazílii, ve Venezuele, na Kypru a strany v opozici různé konzistence a politické orientace.

Rituál setkání se udržoval po dlouhou dobu určitým druhem politicko-strategického paralelismu, který bránil přímé konfrontaci, týkající se sjednocujících bodů, takže si každý mohl říci své, aniž by došlo k nějakému skandálu. Zdálo se, že krize komunistického hnutí legitimuje otevřené jednání, aniž by ovšem bylo třeba se poměřovat s problémy jako je kontrarevoluce ve východní Evropě, podstata krize komunistického hnutí, politika aliancí, vztah k EU, způsoby, jak se postavit k boji s imperialismem. Tímto způsobem žádná strana nemusela skládat účty za věci, které jsou pro nás komunisty rozhodující. Například AKEL, komunistická strana, která je u moci na Kypru, nemusela vysvětlovat, proč přijala dokonce prezidentství EU, proč nebyl otevřen problém velké anglické základny na ostrově, ze které se

vedou vojenské operace na Středním východě, a konečně, proč byla dohodnuta spolupráce na průzkumu v oblasti ropy s Izraelem.

Jihoafriická komunistická strana, která společně s Africkým národním kongresem sdílí vládní odpovědnost, nemusela vstoupit do diskuse o sociální situaci v zemi, která pak vyhržela do krveprolití horníků, lidových revolt a povstání zemědělců. Setkání v Aténách se zúčastnil také jeden úlomek irácké komunistické strany, která vůbec nebyla v ilegalitě, ale která žila ve stínu americké vlajky v zelené zóně Bagdádu. Evropskými stranami, které se definují jako komunistické, nebyl přijat žádný závazek proti EU, které se uznala úloha sjednocujícím kontinent. Došlo to tak daleko, že Francouzská komunistická strana dotlačila svou politiku podpory francouzským euroimperialistům k podpoře bezletové zóny v době války NATO proti Libyi a intervence do Mali.

Pokud jde o nás, roky jsme tvrdili, že diplomacie ve vztazích nemusela a nesměla vyloučit skutečnou konfrontaci o strategických otázkách. Bez takového přístupu se tak totiž ospravedlňovalo oportunistické chování, mocenské hry a volební mystifikace. Až nedávno se v této sdílené logice objevila prasklina

vystoupením Komunistické strany Řecká (KKE) na nedávném setkání v Moskvě, kterého se zúčastnila Zjuganovova Komunistická Strana Ruské federace jako organizátor setkání, KS Ukrajiny, Libanonská KS, Portugalská KS, KSČM, KS Kuby, KS Číny a KS Vietnamu.

Z vystoupení představitele KKE a jeho závěrečného slova je zřejmé, že fragmentace komunistického hnutí nebyla doposud překonána a že od této chvíle bude KKE na mezinárodní úrovni využívat nový časopis International Communist Review a jasně předkládat otázky teoretického zkoumání a interpretace kontrarevoluce v roce 1989, boje proti EU a NATO, významu aliancí, identity strany a boje za socialismus v současné mezinárodní situaci.

Žel otevření diskuse naráží na existující zájmy a na skutečnost, že v posledních volbách KKE zaznamenala vážnou porážku, která nebyla ještě odpovídajícím způsobem odůvodněna. Lze si jen přát, aby se rozhodnutí KKE vyhnulo rošádám a vyvolalo mezi komunisty celého světa obnovu vědeckého a revolučního charakteru komunistického hnutí ve smyslu leninského myšlení.

Eregi

POHYB V KOMUNISTICKÉM HNUTÍ

Pod názvem *Internacionála* se 6. dubna 2013 uskutečnilo v Římě setkání některých evropských komunistických stran. Pořadatelem byla strana nesoucí název *Komunisté lidová levice-Komunistická strana*, v jejímž čele stojí bývalý poslanec evropského parlamentu Marco Rizzo. Jednání se dále zúčastnili zástupci těchto stran: *Komunistická strana Řecka*, *Komunistická strana národů Španělska*, *Svaz revolucionářů-komunistů Francie*, *Pól komunistického obrození ve Francii*, *Komunistická dělnická strana Ruska*, *Svaz ukrajinských komunistů*, *Turecká komunistická strana* a *Maďarská komunistická dělnická strana*. Jednání se dále zúčastnili velvyslanci Kuby, Bolívarovské republiky Venezuela a Korejské lidové demokratické republiky. Jedním z nejvýznamnějších řečníků byl člen vedení *Komunistické strany Řecka* Elisseos Vagenas, jehož projev zde přinášíme. Význam tohoto projevu vyplývá z kontextu, v jakém zazněl, a časové souslednosti událostí v posledním období. Chceme podtrhnout jen některé. Jednání komunistických a dělnických stran v Bejrútu v roce 2012, krize v Řecku a ztráta volebních preferencí *KS Řecka* a nárůst preferencí seskupení Syriza, které se samo deklaratorně vyhlašuje za radikální levice, a jehož jádrem je *Synaspismos*, členská organizace *Strany evropské levice*. Dalším milníkem byla konference komunistických stran v Moskvě, kde byl učiněn pokus o změnu dosavadního kurzu hnutí a zazněla kritická slova na adresu *KS Řecka*, kde představitel této strany kromě řádného projevu požádal o možnost vystoupit ještě jednou a obhajoval pozice své strany. Z projevu, který při-

nášíme, vystupují některé okruhy problémů a lze tvrdit, že soudruh Vagenas se těmito otázkám záměrně věnoval, ukazují na hloubku rozdílných postojů, které se v hnutí projevují. Stačí jen porovnat hodnocení EU ze strany *KSČM* a zejména jejího předsedy Vojtěcha Filipa a z pozice *KS Řecka*.

Setkání pod názvem *Internacionála* znamená podle našeho mínění velmi zásadní obrat zejména v evropském komunistickém hnutí. Diskusi o postojích k otázkám, jež jsou diferenačním kritériem v tomto mezinárodním přeskupování a vyhraňování politických sil, by měli věcně zahájit i komunisté v České republice. *Komunistický svaz mládeže* chce k této diskusi aktivně přispět. Předpokladem polemiky je informovanost, která se v komunistickém hnutí v ČR vyznačuje dle našeho soudu nedostatečností. I proto zveřejňujeme překlad projevu soudruha Elisseose Vagenase, představitele *Komunistické strany Řecka*, s cílem seznámit komunisty v naší zemi s postoji naší zahraniční partnerské komunistické strany.

Vystoupení KS Řecka (KKE) na Římské konferenci 6. dubna 2013.

Proti oportunistu, za socialismus, za budování komunistické strany

Elisseos Vagenas, člen ÚV a vedoucí mezinárodního oddělení ÚV *KS Řecka*.

Draží přátelé a soudruzi, jménem ÚV, členů a představitelů KKE vám předáváme náš horoucí internacionalistický pozdrav!

Příští týden začne v Aténách 19. sjezd KKE. Mezi řeckými komunisty probíhá v posledních čtyřech měsících intenzivní diskuse, v níž se projednávají teze ÚV, nástin nového politického programu a stanov KKE. Ale přitom byli schopni spojit tuto diskusi s průkopnickou aktivitou, v boji dělnické třídy a chudých rolníků, ke kterým právě dochází, což ukazuje, jak hluboké kořeny má KKE v dělnických a lidových vrstvách Řecka.

Od 19. sjezdu se očekává, že se na něm bude posuzovat činnost strany, promýšlet další ideologické, politické a organizační posílení strany dělnické třídy. Strany, která po desetiletí dávala svou pečť bojům, rozvoji třídních bojů a v tomto smyslu se sjezd KKE netýká jen řeckých komunistů, ale všech pracujících naší země.

Přátelé a soudruzi, v Řecku hluboké kapitalistické krize se

buržoazie snaží reformovat politickou scénu. Klíčovými elementy jsou jak rekonstrukce sociálnědemokratického segmentu, který přijímá klíčovou roli ve straně disponující exkomunistickou linií a prohlašující sebe sama za „radikální levice“, tak segmentu pravického, kde se vytvářejí nové politické strany, mezi kterými je fašistická strana Zlatý úsvit.

Základní součástí této reformy je útok na KKE, snaha o provádění oportunistického nátlaku na naši stranu a to způsobem, který by ji měl vést k opuštění její revoluční strategie nebo zmenšil volební sílu KKE a oslabil její hlas a možnost zasahovat do politického dění. Jakožto „nástroj“ k dosažení tohoto cíle byl při posledních volbách použit návrh, aby se KKE zúčastnila „levicové vlády“. KKE tento návrh odmítla, a zaplatila „cenu“ projevující se v pádu její volební síly. Toto odmítnutí ale zbránilo tomu, aby naše strana sklouzla do historické chyby, tedy aby pomohla v řízení kapitalismu a jeho krize. Dnes, několik měsíců po řeckých volbách, je vývoj na Kypru pro řecký lid velmi poučný a ukazuje, že v rámci EU, v rámci kapitalismu, bez ohledu na záměry, které může mít schéma „levice“ ve vládě, se nemůže jednat o správu společnosti ve prospěch lidu. Kapitalismus se řídí zákony, které nesmí být pracujícími ignorovány!

KKE má vlastní návrh, jak by měla vypadat dnešní společnost, jak by měla fungovat ekonomika. My komunisté neskrýváme naše cíle, nepotřebujeme balamutit pracující, abychom získali pár hlasů navíc. Kromě toho jako KKE již řadu let odmítáme trpět iluzí z parlamentu! Nemyslíme si, že svržení kapitalistického barbarství může proběhnout

pomocí parlamentních voleb, to ale neznamená, že podceňujeme tuto formu boje.

Proto řeckými pracujícími říkáme, že existují všechny objektivní podmínky pro organizování našeho života, života naší země na jiném základě. Jaký je to základ? Socializace výrobních prostředků, centrální ekonomické plánování, lidově-dělnická kontrola. Pouze systém tohoto typu, socialismus je schopen uspokojit současné požadavky lidu! Lžou ty strany, které říkají, že může existovat systém, ve kterém bude zachován kapitalistický zisk a současně může být člověk mimo zisk kapitalisty.

Je jasné, že Řecko, ve kterém bude vládnout dělnická moc, nemůže být spojeno s účastí v eurozóně, v imperialistických asociacích kapitálu jako je EU a NATO. Naše strana počínaje rokem 1996 odmítla na svém 15. sjezdu tzv. „přechodnou fázi“ na cestě k socialismu. Především nikde se nepotvrdila platnost strategie „přechodné fáze“ a dále víme, že kapitalistické Řecko, i když se bude nacházet mimo určitě kapitálové formace, se nezbaví závislosti až do té doby, dokud se udrží kapitalistický systém, tedy dokud bude objektivně zapojeno do této nerovnoprávné závislosti, která existuje v rámci světového imperialistického systému. My proto nastolujeme otázku vyvázání se naší země z imperialistických vazeb a zdůrazňujeme, že pouze lidová moc je schopna garantovat takové vyvázání.

Když si KKE jednou stanovila za cíl svržení kapitalismu, vypracovala stejnou linii pro politiku spojenectví. Politika spojenectví strany nemůže být objektivně nepodřízena strategickému cíli strany. Po léta jsme odmítali tzv. „jednotu levice“ vytyčovanou oportunistickými

silami, které samy sebe prohlašují za „levici“, „radikální levice“ atd. Protože tyto koncepty v naší době ztratily obsah. Dnes se jako „levicoví“ jeví i generální tajemníci NATO. Považujeme proto za nutnost, nastolit lidovou alianci, kterou mohou vytvořit sociální síly mající zájem na svržení kapitalismu, na boji s monopoly a imperialistickými svazy. Takovými sociálními silami jsou: dělnická třída, poloproletariát a chudé střední vrstvy měst a venkova.

Tato aliance bude v boji za řešení všech problémů lidu vychovávat lidové dělnické masy k boji a ke konfliktu s pány, buržoazními vládami, imperialistickými svazy. V podmínkách revoluční situace se Lidová aliance stane „Revoluční lidově-dělnickou frontou“ za svržení diktatury buržoazie, za dělnickou revoluční moc.

Drazí přátelé a soudruzi!

Zásadní pro budoucnost není pouhá existence komunistické strany, ale revoluční linie. To jest fronta proti reformistickým a oportunistickým pozicím v dělnickém a lidovém hnutí, budování silných stranických organizací především v místech práce a sektorech majících velký význam pro jednotlivé země. Je nezbytný ideologický a politický konflikt s falešnými buržoazními ideologiemi, které nahlížejí EU a kapitalismus jako konec dějin, s oportunistickými silami hovořícími o demokratizaci kapitalismu, který se může stát lidským, o demokratickém socialismu, o socialismu 21. století. Se středními třídami je třeba trpělivě pracovat, neboť jsou ničeny kapitalistickou krizí a projevují maloburžoazní netrpělivost. Požadují okamžitá řešení, ale vždy v rámci kapitalismu, chovající iluze o spravování věcí ve prospěch lidu

silami levého středu, které tolikrát v praxi ukázaly, jak tyto problémy zesilují. Je potřeba, aby komunisté zásadním způsobem odrazili fašistická monstra, a současně odmítli logiku antifašistických front, které navrhuji sociální demokraté a oportunisté, aby dostali komunisty do klece a aby zakryli svoji odpovědnost za posílení těchto sil, které kapitalismus plodí a jsou v prvních řadách útoku třídy buržoazie proti komunistickému a dělnickému hnutí

V aktuální situaci se stává zásadní otázkou rekonstrukce mezinárodního komunistického hnutí na revolučních základech. To se dnes nachází stále v ideologické, politické a organizační krizi.

Nátlak na něj vykonávají síly oportunismu, které v Evropě vytvořily svůj pól, tzv. Stranu evropské levice.

KKE se domnívá, že je třeba posílit boj proti oportunismu na národní, evropské a mezinárodní úrovni jako zásadní parametr

pro revoluční rekonstrukci komunistického hnutí. Proto KKE podporuje nejen setkání komunistických stran, ale i ideu vytvoření komunistického pólu z těch komunistických stran, které zůstávají věrné marxismu-leninismu a proletářskému internacionalismu, které hájí socialismus, který jsme poznali, které studují aktuální vývoj a snaží se plánovat společnou revoluční strategii, uznávající aktuálnost a nezbytnost budování socialismu.

Drazí soudruzi,

v plánech buržoazie je rozdělení pracujících na základě sektorů, barvy pleti, náboženství a národnosti, rozdělení mezi pracujícími tzv. chudých a bohatých zemí, mezi pracujícími chudého jihu a bohatého severu atd. My ale víme, že prožíváme epochu přechodu od kapitalismu k socialismu, epochu zahájenou Velkou říjnovou revolucí, současnému vlastenectví odpovídá úsilí o svržení moci buržoazie, svržení kapitalistického vlastnictví výrobních prostředků s od-

chodem naší země z každého kapitalistického organismu a imperialistické koalice.

V našich rukách máme nejcennější zbraň, které se nikdy nesmíme vzdát a která může zastavit plány na rozdělení dělnické třídy. Touto zbraní je proletářský internacionalismus!

Heslo „Proletáři všech zemí spojte se!“ je dnes silnější než kdy předtím!

Adomníváme se, že je velmi důležitá skutečnost, že toto poselství proletářského internacionalismu se může šířit také v Itálii, díky úsilí vynaloženému soudruhy z Komunistické strany - Komunisté lidová levice za vybudování komunistické strany s revoluční strategii, za vykořenění špinavé a podvratné práce eurokomunismu a moderního oportunismu.

Ujišťujeme vás soudruzi, že na této cestě, která je nesnadná a náročná, bude KKE na vaší straně!

Arabské jaro, americká zima

TKP: CESTA PRO DĚLNICKOU TŘÍDU BUDE JISTĚ VYTVOŘENA

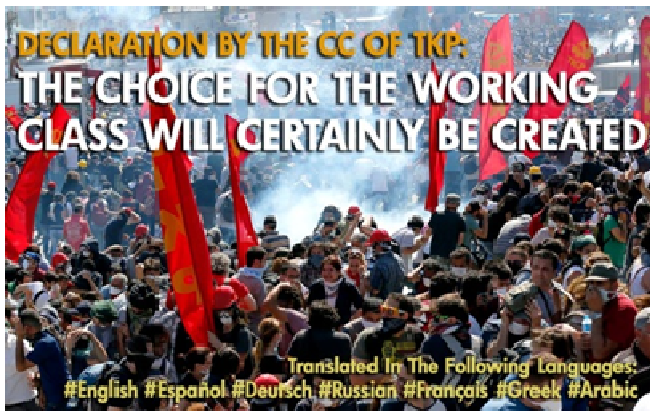
Prohlášení ÚV Komunistické strany Turecka (TKP)

1. Turecko po několik dní zažívá opravdové lidové hnutí. Akce a protesty, jež začaly v Istanbulu a rozšířily se po celém Turecku, mají masový, oprávněný a historický charakter. Nejdůležitější ze všeho je výrazná změna v náladě lidí. Strach a apatie byly překonány a lidé získali sebevědomí.

2. Komunistická strana Turecka byla součástí lidového hnutí od samého prvního dne a mobilizovala všechny své síly, snažila se povzbuzovat proletariát a revoluční charakter hnutí, usilovala o šíření zralého disciplinovaného přístupu, organizovala početné akce a demonstrace. V tomto procesu spáchaly policejní síly těžký útok na ústředí naší strany v Ankaře. Po celém Turecku bylo zraněno a zatčeno několik členů strany. Naše kádry byly vystaveny několika pokusům o únos. Ale pokusy o provokace proti naší straně byly poraženy.

3. Náš důraz na úlohu TKP nesměřuje k podcenění spontánní povahy hnutí či příspěvku ostatních politických aktérů. Naopak, TKP zdůraznila, že toto hnutí má polohu, jenž leží za oblastí vlivu jakéhokoli politického aktéra či druhu politického oportunismu.

4. Volání mas po tom, aby vláda odstoupila, je absolutní pravdou tohoto hnutí. I když je zřejmé, že levicová alternativa nemůže být vytvořena „právě teď“, měl by tento požadavek být hlasitě vyjádřen. Tato volba pro pracující lid může být vygenerována

pouze využitím energie vycházející z tohoto historického okamžiku. TKP se na to zaměří a odhalí skutečný význam tak řečených alternativ jako je „vytvoření národní vlády“, které budou s největší pravděpodobností předloženy k oklamání pracujících mas, aby uvěřily, že tímto způsobem lze překonat krizi.

5. Není pochyb o tom, že držitelé politické moci se budou snažit ukozlát lid, institucionálně jej ovládnout a dokonce se pokusí využít situace ve svůj prospěch. Mohou mít dočasné úspěchy. I v tomto případě by se lidové hnutí nemělo vyčerpat. TKP je připravena na dobu vytrvalého, avšak intenzivního boje.

6. K vzájemné součinnosti musí okamžitě různé části socialistického hnutí sdílející podobné cíle a zájmy vyhodnotit vznik tohoto lidového hnutí. TKP bude, aniž přeruší své každodenní úkoly a činnosti, jednat v této otázce zodpovědně a usilovat o vytvoření společného základu v souladu s naléhavými požadavky

uvedenými níže.

7. Aby bylo možné zmařit záměry vlády třídit a rozdělovat lidové hnutí na legitimní a nelegitimní, musí se všechny síly vyhnout krokům, které by mohly způsobit poškození legitimacy hnutí. Tím, kdo útočí, je politická vládnoucí moc. Lidé by měli se bránit, stejně jako činit oprávněné akce, ale nenechat se nikdy chytit do provokační pastí vlády.

8. Zatímco masy skandují slogan „vládo odstup“, jsou jednání omezená jen na budoucnost parku Taksim-Gezi bezvýznamná. Vláda předstírá, že nechápe, že byla zásadně narušena stará rovnováha a ta nemůže být obnovena. Každý ví, že lidové hnutí není produktem přecitlivlosti na stromy v parku Gezi. Hněv lidu pramení z projektů přeměn přestaveb měst, teroru trhu, otevřených přímých zásahů do různých životních stylů, amerikanismu a podřízení USA, reakční politiky, nepřátelství vůči syrskému lidu. AKP (turecká vládní

strana) nemůže oklamat lid vyprávěním, že „vysází více stromů, než pokácí.“

9. Zatímco si vyhrnujeme rukávy s cílem vytvořit alternativu pracujícího lidu, potřebuje se hnutí opřít o určité konkrétní požadavky. Tyto požadavky jsou platné v případě odstoupení vlády nebo Erdogana:

- a) Vláda musí oznámit, že projekty, které zahrnují bourání Gezi parku a kulturního centra Atatürk jsou ukončeny.
- b) Ti, kteří byli vzati do vazby během odporu, musí být propuštěni a všechna obvinění proti nim musí být okamžitě zrušena.
- c) Všichni činitelé, jejichž zločiny proti lidu jsou prokázány zprávami komisí, které vznikají v rámci Unie advokátních komor a místních advokátních komor, musí být zproštěni svých funkcí.
- d) Pokusy bránit právu lidu, aby získal skutečné zprávy o vývoji, musí být ukončeny.
- e) Veškeré zákazy týkající se shromáždění, demonstrací a pochodů musí být zrušeny.
- f) Veškeré de facto nebo de iure překážky, které omezují politickou účast lidu, včetně 10 procentního volebního práhu a protidemokratických článků „zákona o politických stranách“, musí být zrušeny.

g) Všechny iniciativy, které se snaží prosadit monotypní životní styl pro všechny lidi, musí být zastaveny.

10. Tyto naléhavé požadavky v žádném případě neovlivní naše právo a povinnost pokračovat v odporu proti politické vládnoucí moci. Lidová reakce vůči vládě musí být zesílena a je nutné soustředit úsilí na prosazení skutečné alternativy na politické scéně.

11. Hvězda a srpek měsíce na turecké vlajce, které měly být po fašistickém vojenském převratu z 12. září 1980 použity k zajištění zástíty k reakčním a šovinistickým útokům proti pracujícím, lidem levice a Kurdům, nyní lid vytrhnul z rukou fašismu a předal do rukou Deniz Geziş'e a jeho soudruhů, kteří si zasluhují úctu, jakožto prapor v rukách vlastenců. *(Deniz Geziş' byl turecký marxista-leninista a revolucionář popravený 6. května 1972 za aktivní účast v revolučním boji za svobodu tureckého lidu. Jeho poslední slova před zavražděním zněla: „Ať žije zcela nezávislé Turecko. Ať žije velká ideologie marxismu-leninismu. Ať žije boj tureckého a kurdského lidu za nezávislost. Smrt imperialismu. Ať žijí dělníci a rolníci.“ Pozn. překl.)*

12. Lidové hnutí bylo od samého počátku důsledně příčinou neúspěchu hrozivé strategie stavící jednu komunitu v Turecku proti druhé. Tento postoj je nutné obezřetně držet a nenechat žádný prostor šovinismu či vulgárnímu nacionalismu.

13. Apelujíc na naše kurdské bratry a sestry, již jsme prohlásili, že nemůže být žádný smír s AKP. Nemůže být žádná dohoda s politickou mocí, k níž se její vlastní lid obrátil zády, a jejíž pravá tvář byla obnažena. Kurdská politika musí skoncovat s „uchovávaní nadějí v další pokračování s AKP“, musí se stát silnou součástí jednotného, vlasteneckého a antireakčního lidového hnutí.

14. Naši spoluobčané, kteří ztratili životy rukama policejních sil politické vládnoucí moci, obětovali své životy ve jménu spravedlivého a dějinného zápasu. Lid nezapomene jejich jména, a ti, kdo jsou zodpovědní za jejich smrt, zaplatí před tvářmi zákona.

Ústřední výbor Komunistické strany Turecka
4. června 2013

Překlad: Komunistický svaz mládeže

PRVNÍ KONFERENCE PÓLU KOMUNISTICKÉHO OBROZENÍ VE FRANCII O MEZINÁRODNÍCH OTÁZKÁCH

Ve dnech 4. - 5. května 2013 se v Paříži uskutečnila První konference Pólu komunistického obrození ve Francii. I skrze významnou mezinárodní účast navázala pařížská konference na obdobné události pořádané prosinci minulého roku v Madridu Komunistickou stranou národů Španělska a v dubnu tohoto roku v Římě Komunisty-Lidovou levice / Komunistickou stranou.

Hostitelská organizace - Pól komunistického obrození ve Francii (PRCF) - byla založena před necelým desetiletím. Tvorbí ji členové i nečlenové Francouzské komunistické strany, ke které se staví kriticky především pro její opuštění marxismu-leninismu, podporu Evropské unie nebo členství ve Straně Evropské levice. Funkci předsedy PRCF zastává hrdina antifašistického zápasu francouzské-

ho lidu proti nacistické okupaci Léon Landini, čestným předsedou je pak bývalý doyen francouzského Národního shromáždění Georges Hage a národním tajemníkem filozof Georges Gastaud.

První konference PRCF o mezinárodních otázkách se zúčastnili představitelé následujících stran a organizací: Alžírská strana za demokracii a socialismus, Komunistická strana Velké

Británie (marxisticko-leninská), Komunistická strana z Dánska, Fronta za obnovení demokracie a jednoty z Džibutska, Socialistická dělnická strana Chorvatska, Komunisté-Lidová levice / Komunistická strana z Itálie, Sociálně politické hnutí Marcha Patriotica z Kolumbie, Komunistická strana Kuby, Africká solidarita za demokracii a nezávislost z Mali, Lidová fronta pro osvobození Palestiny, Komunistická strana Polska, Komunistická strana Sovětského svazu z Ruska, Komunistická strana Sýrie, Komunistická strana národů Španělska, Komunistická strana ze Švédska, Lidová fronta z Tuniska, Fronta Polisario ze Západní Sahary... Z České republiky byl na konferenci účasten Komunistický svaz mládeže (KSM).

TŘÍDNÍ BOJ NAMÍSTO SVĚTOVÉ VÁLKY USKUTEČNÍ AKCI K 75. VÝROČÍ MNICHOVA

V říjnu tohoto roku se uskuteční další z řady protiválečných aktivit českých, německých a polských organizací zapojených do kampaně „Třídní boj namísto světové války“.

Již v květnu 2011 projel Českou republikou konvoj symbolických vozidel v rámci své jízdy třemi zeměmi. Tentokrát konvoj připomene 75. výročí mnichovského diktátu roku 1938, jenž znamenal zradu tzv. západních spojenců, postoupení

pohraničí hitlerovskému agresorovi a stal se jedním z mezníků počátku 2. světové války.

Akce začne v místě podpisu smlouvy, v Mnichově, odkud konvoj dorazí dne 3. 11. do Aše. V dalších dnech bude pokračovat průjezdem Plzní, Plzní, Lidicemi, Kladnem a Prahou, kde bude akce 8. 11. zakončena. Konvoj se bude skládat ze série vozů, které symbolicky přiblíží současné válečné nebezpečí, narůstající ze světa kapitálu. Na

jedné straně se představí „vůz reakce“ - kapitalismu, na druhé straně vozy pracujících a pokrokové mládeže. Mezi nimi maloburžoazie, která se má zapojit do jednotné fronty proti válce.

Akce je součástí dlouhodobé snahy německých organizací (mezi jinými organizace mládeže FDJ nebo akční výbor Výjimečný stav republiky) upozorňovat v samotném Německu na nebezpečí válečných příprav a agresivních choutek imperialismu.

SPOLEČNÉ PROHLÁŠENÍ ČESKÝCH ORGANIZACÍ KE KAMPANI

My, čeští účastníci mezinárodní kampaně Třídni boj namísto světové války, se i v roce 2013 zapojujeme do další z řady aktivit této kampaně. Připomínáme si 75. výročí mnichovského diktátu, který ostře zasáhl lid Československa a všechny pokrokové síly naší vlasti. Připomínáme si zradu tzv. západních spojenců, kteří předhodili Československo Hitlerově genocidnímu panství ve snaze obrátit jeho agresivitu na východ proti Sovětskému svazu. Mnichovský diktát přinesl podřízení lidu a zdrojů Československa německé nacistické mašinérii a byl krokem k nastupující světové válce. Připomínáme si ale také hrdinství, které se naplno projevilo v těchto dnech, kdy Komunistická strana Československa a ostatní pokrokové síly v ČSR vyzývaly k obraně vlasti, a kdy jedinou mocností, která měla vůli pomoci naší vlasti, byl Sovětský svaz. Připomínáme si i zbabělost velké části vládnoucí třídy Československa, která buď rozbití státu sama připravovala, nebo pod dojmem zrady Francie a Velké Británie a strachu z iniciativy lidu kapitulovala. Vůle pracujících a ostatních složek obyvatelstva k boji se nakonec za daleko horších podmínek projevila v aktivním odporu proti okupaci, připojování se k partyzánskému hnutí, vstupem do československých vojsk v zahraničí i v otevřených vystoupeních lidu na nacisty ovládaných územích. Tento obrovský střet mezi reakcí předstávanou německým nacismem a národy světa byl v roce 1945 dovršen osvobozením a lidovým vítězstvím nad nacismem. Oběti

nacismu se stalo 360 000 občanů Československa. Největší obětí vyhnání okupantů z naší vlasti přitom přinesl Sovětský svaz. Na 140 000 bojovníků Rudé armády položilo při osvobození Československa své životy a více než 411 000 jich bylo zraněno.

Naši předkové si ve vítězných dnech přísahali, že již nikdy nepřipustí hrůzy války. Tehdy se porážka německého nacismu zdála zárukou mírového rozvoje bez vykořisťování národů a lidí. Tuto přísahu přebíráme i my.

Dnes, 75 let od mnichovského diktátu a 68 let od vítězství nad nacismem žijeme v jiném státě. Československo již neexistuje, bylo obnoveno kapitalistické vykořisťování. Rozhodující část výrobních prostředků je vlastněna zahraničním, zejména německým kapitálem. Výsledky lidské práce zde vytvořené odplývají do zahraničí, naše zemědělství je dále likvidováno a podřízeno vyděračství německých potravinářských řetězců, tištěné informace jsou nám podávány skoro výhradně německým kapitálem vlastněnými médii. Tím, kdo skutečně ovládá Evropskou unii, je německý velkokapitál. Všechny sféry naší ekonomiky jsou anektovány německým kapitálem. Naše země byla přeměněna v závislý protektorát a nikoli bezdůvodně se o ní hovoří jako o „17. spolkové zemi“. Armáda České republiky byla přeměněna na pomocné sbory NATO nasazované do agresí a okupací po celém světě. Tím se vlády České republiky stávají komplicem zodpovědným za válečné zločiny a jejich před-

stavitele je třeba hnát k trestní zodpovědnosti.

K tomu všemu krize – neoddelitelný projev kapitalistické společnosti – zvyšuje konkurenci a rozpory kapitalistů, kteří bojují o podíl na snižujících se ziscích. To vyvolává podobnou situaci jako před 75 lety s rostoucím nebezpečím velkého konfliktu, kde se naše země stane nástupním prostorem pro cizí zájmy. Kde se český lid a jeho mládež může znovu stát „potravou pro děla“. Kde čeští pracující budou zařazeni do vyzbrojování v zájmu cizích kapitalistů. Podobně jako v době poroby za Protektorátu Čechy a Morava.

Že si je vládnoucí třída dobře vědoma, kam národy Evropy směřují, dokazují slova bývalého vedoucího představitele eurozóny Jean-Claude Junkera: *„Kdokoliv věří, že věčná otázka války a míru v Evropě již neexistuje, se hluboce mýlí. Jak ukázaly války v Bosně a Kosovu, váleční démoni neodešli, pouze spí. Zaráží mě, když si uvědomím, jak podobné jsou okolnosti v Evropě roku 2013 těm, které byly před 100 lety. ...V roce 1913 mnozí věřili, že válka v Evropě nikdy nevy pukne. Velké mocnosti kontinentu byly ekonomicky natolik silně propojeny, až byl rozšířen názor, že by si vojenský střet nemohly dovolit.“*

Jsme odhodláni tomuto nebezpečí všemi dostupnými prostředky bránit.

*Klub českého pohraničí,
Komunistický svaz mládeže,
Vojáci proti válce*

VELIKÉ VÍTĚZSTVÍ SOLIDARITY: RENÉ GONZÁLEZ SVOBODNÝ!

V obrovském posunu v případě Kubánské (Miami) pětice soud nakonec předložil návrh (poprvé učiněný loni v červnu), aby mohl René González absolvovat zbytek tříletého ochranného dohledu na Kubě, mimo dosah pravomoci soudu. Dosud po něm soud požadoval, aby tento ochranný dohled trávil na neprozařené místo na Floridě, a požadoval po něm, aby setrval v ústraní kvůli ohrožení svého života právě těmi teroristy, jejichž úklady se svými čtyřmi druhy po příchodu do USA odhaloval.

René byl na Kubě dva týdny, aby se tu zúčastnil pietního aktu za svého otce Cándida, který nedávno zemřel.

Phil Horowitz, Reného právní zástupce, řekl: „René i já jsme šťastní, že se bude moci natrvalo znovu spojit se svou rodinou. Reného příkladné chování ukazuje, že to nejsou jedinci, jaké se z nich snaží udělat (americká) vláda.“

Sedmistránkové soudní nařízení soudkyně Joan Lenardové vypisuje požadavky, za nichž má právo zůstat na Kubě. Zásadním požadavkem je, že se

vzdá svého občanství, jak už dříve ochotně nabídl (René měl souběžně dvojí občanství, USA a kubánské). Ke vzdání se amerického občanství musí dojít mimo území Spojených států, jak je dáno federálním zákoníkem USA, Článek 1481 a(5).

Jsmo nesmírně šťastní, že René, který byl spolu se svými bratry z Kubánské pětice perzekuovaný za to, že byl hrdým obhájcem svého lidu, své vlasti a Kubánské revoluce, je svobodný. Tento vývoj dává všem příznivcům Miami (Kubánské) pětice velkou inspiraci k pokračování v boji za to, aby se Gerardo, Ramón, Antonio a Fernando mohli vrátit domů.

Zdroj: www.freethethefive.org, Překlad: VS, upraveno

MIGUEL HERNÁNDEZ, NEPOCHYBNÝ PŘÍKLAD KOMUNISTY A BÁSNÍKA

Ana Escuriáza, členka Ústředního výboru Kolektivů mladých komunistů Španělska (CJC)

*Nevím. Bylo to bez hudby.
Tvé velké modré oči
zůstaly otevřené pod ignorant-
ským prázdnem,
nebe z tmavého pohřebního
kamene,
naprostá hmota co pomalu klesá
a klene se nad tebou,
tělo ty samotný, ohromný,
jediný dnes na Zemi,
které tebou nabitě slunci uniká.*

Tak začíná báseň, kterou Vicente Alexandre věnoval Miguelu Hernándezovi po jeho smrti. Báseň se zrodila z jedné kuriózní anekdoty: vypráví se, že po smrti bylo Miguelu Hernándezovi nemožné zavřít oči.

Jeho chuť žít život, analyzovat ho a zmrazit na vždy v básních, která dokazuje tuto malou anekdotu, byla jedním z vynikajících rysů básníka z Alicante.

Miguel Hernández se nenarodil v bohaté rodině jako spousta jiných umělců. Jako umělec si nemohl dovolit věnovat se životu

buržoazního bohéma, a už vůbec ne zaplatit si dobré vzdělání. Narodil se v chudé rodině, do školy mohl chodit pouze několik málo let, jelikož jeho rukou bylo třeba k užití domácnosti. To však nezmenšilo jeho zájem o svět kolem něj a o poezii, přikladem je nespočet básní, které můžeme najít o jeho zemi. Daleko od idylického pohledu, jenž vyjadřuje jakýkoliv buržoazní básník, který nikdy nemusel pracovat, Miguel Hernández poznal bídu ale také krásu ven-

kova a proto jeho básně obsahují zážitky zemědělce z první ruky a člověka s duší Nobelovy Ceny.

Jeho třídní postavení doprovázelo Miguela Hernándezze v jeho poezii i v jeho militanci. Protože Miguel Hernández byl nejen básníkem ale i komunistou. Lépe řečeno byl nejen komunistou ale i básníkem. Dnes se zdá, že většina buržoazních médií v jejich projevu obdivu zapominají na tento důležitý detail. Ale pravdou je, že je nemožné porozumět Miguelu Hernándezovi, jeho poezii, jeho poslání... v celkovém rozměru, pokud přehlédneme jeho roli komunisty.

Jeho závazek bojovníka v předních řadách dělnické třídy ho vedl k tomu, aby s puškou na rameni bojoval v pátém regimentu v Andalucii, Teruelu, Madridu a Extremaduře. Navštívil také Sovětský Svaz a dostavil se na Mezinárodní kongres Antifašistických spisovatelů.

Když skončila válka, byl uvězněn. Díky přátelství a respektu získaným v intelektuálních frankistických kruzích, nechybělo vlivných „umělců“, kteří se za něj přimluvili a pokusili se ho osvobodit, ale vždy jedině pod podmínkou, kterou Miguel Hernández nikdy nepřijal: vzdát se svých ideálů. Jako zásadový komunista neustoupil a nefekl

to, co frankističtí psi chtěli slyšet. To vše mu po dlouhé nemoci nakonec přineslo smrt, poté co prošel několika věznicemi, zemřel 28. března 1942 v 5:32 ráno. Nebylo mu možno zavřít oči.

Bylo mu pouhých 31 let. Během svého krátkého života se byl schopen obětovat komunistickému ideálu, pracovat, aby pomohl své rodině, a psát verše, které jsou dnes každým kritikem nadále považovány za jedny z nejlepších v historii kastilského jazyka.

Pro každého komunistu Miguel Hernández nebyl pouhým básníkem, nýbrž i příkladem člena strany. Nejen proto, že neustoupil, ačkoli ho to stálo život. Nejen proto, že dosáhl uznání v kruzích intelektuální

buržoazie prostřednictvím své vynikající literatury. Nejen proto, že nechal stranou vše, co měl, aby bojoval na frontě. Ale také proto, že žil a choval se tak jak se má chovat komunistický básník: bojovat a pracovat den za dnem, prchat před buržoazními intelektuálními představami, které také dnes za sebou vleče nespočet pseudospisovatelů tváříících se jako komunisté.

A proto by měl Miguel Hernández zůstat v našich vzpomínkách nejen jako jedinečný spisovatel, ale také jako vzorový soudruh. Nečtíme a nevažme si pouze jeho veršů, ale vezměme si také příklad z jeho života a pokusme se jej převzít a uskutečnit v našem každodenním bytí.

Nechť slouží tento skromný článek k uctění památky této velké osobnosti, vynikajícího spisovatele a nepochybného komunisty.

U okřídlených duší s tebou být růží smetanového mandlovníku, o tolika věcech si máme promluvit, společníku duše, společníku.

Miguel Hernández, Elegie.

Zdroj: www.tintaroja.es
Překlad článku: KSM

APellidos y NOMBRES		HERNÁNDEZ GILABERT, Miguel.-		Nº 7590	
Domicilio		Vallehermoso 96.-		Edad 26	
Estado		C.		Profesión	
				mecanógrafo.-	
Organización		P.C.		Carnet	
				120396	
Enrolado desde el		23 de Septiembre de 1936.-			
		Madrid 25 de Septiembre de 1936			
Batallón		Comandancia del Regimiento			
Compañía					
Sección		ZAPADORES.-			
Escuadra					
Grado					
Firma del interesado					
<i>Miguel Hernández</i>					

Mám zájem:

- o více informací o KSM
- o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem ..... kusů MLADÉ PRAVDY
- o pravidelné informování o aktivitách KSM
- e-mailem SMS
- pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

_____ Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM přidej se!

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE

člen Světové federace demokratické mládeže

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

MLADÁ PRAVDA

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v srpnu 2013

Šéfredaktor: CMU

Redakční rada: CMU, MKR, OKA, RGO

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů